

holdsvis 7 og 9 Øre, i Italien og Grækenland henholdsvis 15 og 17 Øre, i Norge og Østerrig begge Steder 20 Øre, i Svejt og Sverige 23 og 24 Øre, i Holland 36 Øre, i Tyskland 103 Øre, i Frankrig 143 Øre og i England 286 Øre. Selv om man ser bort fra de sidste Stater med deres kolossale Hærudgifter, er der saaledes ogsaa i alle andre Lande af hvert Medlem af Befolkningen betalt et langt større Beløb til Hæren, end hos os. Vi maa jo alle ønske den størst mulige Sparsommelighed i Militærvæsenet som paa alle andre Omraader i Statshusholdningen. Det er imidlertid Forsvarskommissionens Opgave at foretage de samlede Overvejelser af alle her henhørende Forhold. Hvert af de politiske Partier føre jo en berettiget Kamp for at søge Samfundsforholdene ordnede paa den Maade, som stemmer bedst med dets Anskuelse. Men en Betingelse herfor er det jo dog, at vi bevare Landets Selvstændighed. Herom maa vi alle være enige, og netop paa Grund af de patriotiske Udtalelser, som den ærede Ordfører for Mindretallet tidligere har fremsat, er jeg fuldt forvisset om, at ogsaa det Parti, han repræsenterer, nærer varm Interesse for at bevare vor Selvstændighed. Ved Behandlingen af Budgettet kan man ikke se bort fra dette Maal. I den af mig anførte 10aarige Periode fra 1893—1902 har den danske Befolkning ganske vist aarligt maattet udrede til *Hærudgifter* den store Sum af 11,924,000 Kr., men dersom vi havde været stillede, som man er stillet i Tyskland, vilde Udgiften have været over dobbelt saa stor, nemlig 24,179,000 Kr., og hvis vi havde taget vore Nabolande, Sverige og Norge, til Mønster, vilde vore Hærudgifter i det nævnte Tidsrum have været henholdsvis 14,805,000 Kr. eller 14,262,000 Kr. Naar Talen som her er om saa mange Millioner af Kroner, er det forstaaeligt, at Beløbene synes overvældende, men dette vil ogsaa være Tilfældet, selv om man tænkte sig disse Beløb ændrede med flere Millioner. Jeg skal i øvrigt ikke komme ind paa at omtale vor Eyne til at bære disse Udgifter, men over for den naturlige Klage over den Byrde, som Militærundergifterne lægge paa Befolkningen, forekommer det mig rimeligt at bringe i Erindring, at intet andet Land i de sidste 10 Aar har haft saa smaa Udgifter til sin Hær som Danmark. Jeg tillader mig derfor at foreslaa det høje Ting at vedtage det foreliggende Forslag uforandret saaledes som Udvalget har indstillet det.

Harald Jensen: Der var et Medlem af Reformpartiet, der spøgende sagde til mig i Dag, at jeg havde gjort dumt i at fremsætte alle de Tal ved 2den Behandling. Hvis jeg havde fremsat dem ved 3die Behandling, havde der ikke været Tid til at imødegaa dem. Jeg svarede dertil, hvad jeg vil sige her, at jeg fremsatte netop mine Tal ved 2den Behandling, og jeg gjorde det med god Villie; jeg vidste godt, at jeg udsatte mig for at blive kaldt til Rette af den højtærede Formand, men jeg tænkte, at jeg kunde nok klare det igennem . . .

Formanden: Saa burde det ærede Medlem ikke have fremsat dem.

Harald Jensen: Jo, naar Hensigten var god . . .

Formanden: Hensigten helliger ikke altid Midlet.

Harald Jensen: Jeg fik i hvert Fald alle mine Tal frem, og jeg var glad derover. Jeg var klar over, at den ærede militære Ordfører for Finansloven ikke kunde svare straks — det vilde nemlig være ham aldeles umuligt at hitte Rede i alle de Tal paa en Gang. Men jeg mente, at naar jeg fremsatte disse Tal ved 2den Behandling, vilde det ærede Medlem ved 3die Behandling komme frem og sige noget derimod, og det, han der fremførte, vilde da være en Slags autoriseret Revision af mine Tal. Han har nu udført denne Revision, og jeg takker ham derfor. Hans Tal staa nu over for mine, og det vil være muligt af disse i øvrigt i mange Tilfælde ligelydende Talrækker, der blot ere sete fra forskelligt Standpunkt, at drage et klart Billede ud. Jeg er saa meget mere glad ved det, som Ministeriet er det ærede Medlems Ministerium. Han har derved Adgang til i betydelig Grad at faa de rigtige Tal frem, hvad der er meget vanskeligt for et almindeligt Medlem her i Salen, som ikke har Ministeriet og Ministeriets Embedsmænd at søge Bistand hos. Den ærede Ordfører (Philipson) udtalte jo i Dag, at han ikke turde indestaa nøjagtigt for, hvad der var Nybevillinger, og hvad der var Genbevillinger. Men naar den ærede Ordfører, som dog er den, der nærmest maa være inde i det, maa sige saadan, er det naturligvis endnu vanskeligere for os andre. Det skal nu imidlertid nok vise sig, at den Slutning, jeg er kommen til med Hensyn til disse Tal, er rigtig.